

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 7431).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 106 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Overgang fra Skat til Skyld.

Forhandlingen genoptoges.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg tror, man tør sige, at den Forhandling, der har fundet Sted her i Rigsdagen de sidste Par Dage om dette Lovforslag, har bestyrket alle Medlemmer i den Opfattelse, at Ordføreren for Forslagsstillerne er en overmaade frimodig Mand. Dette, at der foreligger samstemmende Udtalelser fra alle Sider baade indenfor og udenfor Rigsdagen om, at Dele af dette Forslag er uforstaaelige, synes ikke at røre ham. Det synes snarere, som om han mener, det berettiger ham til at rette fornærmende Udtalelser til os alle om manglende Forstand.

Det ærede Medlem henviser i denne Forbindelse til, at der er mange andre Love, som er meget udviklede; der er Toldloven, der er Sociallovene. Det ærede Medlem har aabenbart ikke forstaaet, at der her ikke er Tale om, at et Forslag stilles, der er udviklet eller mindre godt skrevet, men det, der er Tale om, er, at det ærede Medlem har stillet et Forslag, der er saaledes formet, at det af dets §§ 12 og 13 er umuligt at se, hvad der er Meningen med dem, hvis man ikke har Vej-

ledning om, hvad Forslagsstillerne har tænkt sig med dem. Visse Bestemmelser i de to Paragraffer er affattet paa en saadan Maade, at jeg næsten tør sige, at en Analfabet og en Mand af den højeste Intelligens paa Forhaand staar akkurat lige hjælpeløse overfor dem.

Det ærede Medlem var saa venlig i Gaar at antyde, at selv om jeg ikke havde forstaaet Lovforslaget, var det saa heldigt, at der var en Embedsmand i Indenrigsministeriet, der havde forstaaet det og endogsaa havde kunnet holde Foredrag om det. Det ærede Medlem har senere oplyst mig om, hvad det er for en Embedsmand, han tænker paa. Det viste sig, at det ikke var en Embedsmand under Indenrigsministeriet, men en Embedsmand under Finansministeriet. Jeg ved ikke, om jeg maa have Lov til at oplyse det ærede Medlem om, at netop denne Embedsmand under Finansministeriet har jeg for et Par Maaneder siden afæsket en Redegørelse for Forslaget, og denne Embedsmand har udtalt i sin Redegørelse, hvad det reelle Indhold af §§ 12 og 13 formentlig maa være, men han føjer til: at dette er Meningen, maa man delvis gætte sig til. Senere henleder den paagældende Embedsmand Opmærksomheden paa, at Forslaget bygger paa en Række Forudsætninger, om hvilke det er umuligt paa Forhaand at sige, hvorvidt de holder Stik eller ikke, ogsaa umuligt for Forslagsstillerne. Jeg maa maaske nu bede det ærede Medlem være saa elskværdig ikke at tage Ministeriets Embedsmænd til Indtægt for Forstaaeligheden af det Lovsprog, der her er anvendt.

Det, der har kendetegnet den ærede Ordførers Deltagelse i Forhandlingerne, er i øvrigt dette, at han, ligegyldigt hvad der bliver sagt, taler i al Almindelighed. Er der nogen, der paaviser, at visse Bestemmelser i Forslaget vil have Virkninger, som det er utænkeligt, at nogen i Alvor kan tilstræbe, gør det ærede Medlem ikke Forsøg paa nogen Imødegaelse, men fremsætter en Række almindelige Betragtninger, hvoraf nogle er rigtige, andre gale. Men jeg vil gerne have Lov til at sige til den ærede Ordfører, at her i denne Sal er det ikke nok at udvikle Taagebomber. Det er det ærede Medlems Lovforslag, der er til Behandling, det er dets konkrete Bestemmelser, vi taler om, og det ærede Medlem maa finde sig i som alle andre ærede Medlemmer her i Salen enten at kunne forsvare de konkrete Bestemmelser eller ogsaa at opgive dem.

Jeg skal anføre et Eksempel paa Frem-